

Έχω ζήσει πάνω από χίλια χρόνια. Έχω πεθάνει αμέτρητες φορές – ξεχνάω ακριβώς πόσες. Η μνήμη μου είναι εξαιρετική κι ασυνήθιστη μα όχι τέλεια. Άνθρωπος είμαι.

Οι πρώτες μου ζωές είναι κάπως θολές. Το τόξο της ψυχής ακολουθεί το μοτίβο της κάθε σου ζωής. Λειτουργεί μακροκοσμικά. Η παιδική μου ηλικία υπήρξε. Υπήρξαν πολλές παιδικές ηλικίες. Ακόμα και στις πρώιμες εποχές της ψυχής μου έφτασα πολλές φορές στην ωριμότητα. Τώρα πια, στις καινούριες μου παιδικές ηλικίες ανακαλώ πιο γρήγορα τις μνήμες μου, το παρελθόν μου. Γίνεται μηχανικά. Κοιτάμε παραξενεμένοι κι έκθαμβοι τον κόσμο γύρω μας. Θυμόμαστε.

Μιλώ στον πληθυντικό κι εννοώ εμένα, την ψυχή μου, τους εαυτούς μου, τις αμέτρητες ζωές μου. Μιλώ για μένα στον πληθυντικό κι αναφέρομαι ταυτόχρονα σε όλους τους άλλους που έχουν τη Μνήμη, τη συνειδητή καταγραφή της εμπειρίας σ' αυτήν τη γη, που είναι ισχυρότερη απ' τον κάθε μας θάνατο. Ξέρω ότι δεν είμαστε πολλοί. Ίσως ένας ανά αιώνα, ένας στο εκατομμύριο. Σπανίως ανακαλύπτουμε ο ένας τον άλλον, αλλά πιστέψτε με, υπάρχουν κι άλλοι. Και τουλάχιστον ένας τους διαθέτει μια Μνήμη πολύ πιο ασυνήθιστη απ' τη δική μου.

Γεννήθηκα και πέθανα αμέτρητες φορές σε πολλά διαφορετικά μέρη. Η απόσταση ανάμεσά τους, η ίδια. Δε βρισκόμουν στη Βηθλεέμ όταν γεννήθηκε ο Χριστός. Δεν είδα ποτέ το μεγαλείο της Ρώμης. Δεν υποκλίθηκα στον Καρλομάγνο. Εκείνη την εποχή ξερίζωνα χόρτα στην Ανατολία και μιλούσα μια διάλεκτο ακατανόητη στους χωρικούς του Βορρά και του Νότου. Μόνο ο Θεός και ο Διάβολος ανακατεύτηκαν στα συγκλονιστικά γεγονότα. Οι μεγάλες ιστορικές στιγμές περνούν απαρατήρητες για τον περισσότερο κόσμο. Τις διαβάζω κι εγώ στα βιβλία όπως όλοι.

Μερικές φορές νιώθω πιο κοντά στα σπίτια και στα δέντρα παρά στους συνανθρώπους μου. Στέκομαι και παρατηρώ το πλήθος να πηγαινοέρχεται. Οι ζωές τους σύντομες – η δική μου ατέλειωτη. Συχνά φαντάζομαι τον εαυτό μου σαν σημαδούρα χαμένη στον ωκεανό.

Δεν απέκτησα ποτέ μου παιδί και δε γέρασα ποτέ. Δεν ξέρω γιατί. Είδα την ομορφιά σε αμέτρητα πράγματα. Ερωτεύτηκα κι η αγαπημένη μου έχει υποφέρει εξαιτίας μου. Τη σκότωσα μια φορά και πέθανα πολλές φορές για χάρη της κι ακόμα δεν έχω τίποτα στα χέρια μου. Την ψάχνω πάντα και πάντα τη θυμάμαι. Ζω με την ελπίδα ότι κάποια μέρα θα με θυμηθεί κι αυτή.

ΧΟΟΥΠΓΟΥΝΤ, ΒΙΡΤΖΙΝΙΑ 2004

Δεν τον γνώριζε καιρό. Εμφανίστηκε εκεί στην αρχή της Β' Λυκείου. Ήταν μια μικρή πόλη με μικρό σχολείο. Έβλεπες κάθε μέρα τα ίδια παιδιά. Γράφτηκε στη Β' Λυκείου όπως κι η Λούσι, όμως με έναν παράξενο τρόπο, έδειχνε μεγαλύτερος.

Άκουγε πολλά σχετικά με το πώς και το πού πέρασε τα προηγούμενα δεκαεφτά χρόνια της ζωής του, αλλά δεν τα πίστευε. Έλεγαν ότι έζησε σε ψυχιατρείο, ότι ο πατέρας του ήταν φυλακή και μεγάλωνε ολομόναχος, ότι η μητέρα του είχε σκοτωθεί, το πιθανότερο δολοφονημένη απ' τον πατέρα του. Κάποιος είπε ότι φορούσε μονίμως μακρυμάνικα γιατί είχε σημάδια από εγκαύματα

στα χέρια. Κι εκείνος ποτέ δεν υπεράσπισε τον εαυτό του ούτε έδωσε εξηγήσεις, απ' όσο ήξερε η Λούσι.

Όχι, δεν πίστευε στις φήμες αλλά καταλάβαινε πώς ξεφύτρωναν και πού στόχευαν. Ο Ντάνιελ ήταν διαφορετικός, όσο κι αν προσπαθούσε να μην είναι. Είχε μια περήφανη τραγικότητα στην έκφρασή του. Τον κρυφοκοιτούσε και σκεφτόταν ότι αυτό το αγόρι ζούσε σαν να μην τον νοιαζόταν κανείς και σαν να μην είχε καν συνειδητοποιήσει την ερημιά του. Μια φορά τον είδε να στέκεται στο παράθυρο της σχολικής καφετέριας ενώ οι άλλοι τον προσπερνούσαν βιαστικά με τους δίσκους στα χέρια και της φάνηκε εντελώς χαμένος. Κάτι πάνω του εκείνη τη στιγμή την έκανε να σκεφτεί ότι ήταν ο πιο μοναχικός άνθρωπος στον κόσμο.

Η εμφάνισή του είχε προκαλέσει σούσουρο στο λύκειο, γιατί ήταν απίστευτα όμορφος. Ψηλός, γεροδεμένος, με αυτοπεποίθηση και ντυμένος λίγο καλύτερα απ' τα περισσότερα παιδιά. Εξαιτίας του μεγέθους του τον πλησίασαν και οι προπονητές του ράγκμπι αλλά δεν έδειξε ενδιαφέρον.

Ήταν μια μικρή πόλη που, όπως όλες, υπέφερε από βαρεμάρα και ονειροφантаσιές. Έτσι, τα παιδιά άρχισαν να κουτσομπολεύουν και συνέχισαν οι μεγάλοι. Αρχικά τα κουτσομπολιά ήταν επαινετικά, όμως ο Ντάνιελ έκανε μερικά λαθάκια κι έχασε πόντους. Δεν εμφανίστηκε στο αποκριάτικο πάρτι της Μέλοντι Σάντερσον αν και τον κάλεσε προσωπικά, σταματώντας τον στο διάδρομο, και την είδαν όλοι. Έπιασε κουβέντα με τη Σόνια Φράι στη σχολική εκδρομή, τη Σόνια, το φρικό του σχολείου, την απόβλητη, κατά την άποψη της παρέας της Μέλοντι. Ζούσαν σ' ένα υπερευαίσθητο κλειστό κοινωνικό οικοσύστημα κι οι περισσότεροι άρχισαν να τον φοβούνται απ' τον πρώτο του χειμώνα στην πόλη τους.

Εκτός απ' τη Λούσι. Μόνο που δεν ήξερε γιατί δεν τον φοβήθηκε. Δε σεβόταν τη Μέλοντι, την πόζα της και τη σνομπ παρέα της, αλλά πρόσχε. Ήξερε ότι αυτές οι ψωνισμένες μπορούσαν να αποκαλύψουν τα μυστικά της και δεν ήθελε να καταντήσει κι αυτή απόβλητη. Δεν έπρεπε να κάνει τέτοιο κακό στη μάνα της, ειδικά μετά απ' όσα είχε περάσει με την αδερφή της, την Ντάνα. Εξάλλου, της Λούσι δεν της άρεσαν τα δύσκολα αγόρια. Όχι, καθόλου.

Πάντως, της είχε κολλήσει η ιδέα, ουσιαστικά η φαντασίωση, ότι μπορούσε να τον βοηθήσει. Ήξερε τη ζωή μέσα και έξω απ' το σχολείο τους, ήξερε τι σήμαινε να προσπαθείς να παραμείνεις ο εαυτός σου. Ένοιθε ότι ο Ντάνιελ κουβαλούσε περισσότερο βάρος απ' τους άλλους γνωστούς της κι αισθανόταν μια ανεξήγητη βαθιά συμπόνια. Της άρεσε η ιδέα ότι ίσως και να είχε την ανάγκη της, ότι ίσως να ήταν η μόνη που τον καταλάβαινε.

Ο Ντάνιελ δεν έδειχνε να συμμερίζεται τις ιδέες της. Σε δύο χρόνια της μίλησε μόνο μία φορά. Για την ακρίβεια, εκείνη είχε πατήσει κατά λάθος στα λυμένα κορδόνια των κανελί σουέτ παπουτσιών του, του ζήτησε συγγνώμη κι εκείνος την κοίταξε μουρμουρίζοντας κάτι. Αγχώθηκε και το σκεφτόταν καιρό, πασχίζοντας να καταλάβει τι της είπε και τι εννοούσε, όμως τελικά αποφάσισε ότι αφού δεν τον πείραζε να κυκλοφορεί με λυμένα κορδόνια στο σχολικό διάδρομο στις τρεις το μεσημέρι, ήταν δικό του το πρόβλημα.

«Πιστεύεις ότι υπερβάλλω που το σκέφτομαι συνέχεια;» ρώτησε τη Μάρνι.

Η Μάρνι την κοίταξε λες κι ήθελε να της τραβήξει τα μαλλιά. «Ναι, πιστεύω ότι υπερβάλλεις. Αν σε έκαναν ταινία, θα είχες τίτλο "Το σκέφτομαι συνέχεια", φιλενάδα».

Έβαλε τα γέλια ακούγοντάς την, όμως κατά βάθος τaráχτηκε. Η Μάρνι δεν ήταν κακιά και την αγαπούσε πιο βαθιά και πιο τίμια από κάθε άλλον στον κόσμο, εκτός μάλλον από τη μάνα της που την αγαπούσε με πάθος και με την ίδια τιμότητα. Απλώς η Μάρνι τη λυπόταν, γιατί καιγόταν για κάποιον που αδιαφορούσε.

Η Λούσι τον αντιμετώπιζε σαν κάποιου είδους ιδιοφυΐα. Όχι ότι ο Ντάνιελ έκανε ή έλεγε κάτι συγκλονιστικό. Όμως κάποια μέρα κάθισε δίπλα του στο μάθημα των αγγλικών και τον κρυφοκοιτούσε ενώ οι άλλοι ανέλυαν κάποιο έργο του Σαίξπηρ. Παρατηρούσε τους φαρδείς ώμους του όπως έσκυβε πάνω στο τετράδιό του κι έγραφε σονέτα από μνήμης, το ένα μετά το άλλο, με μια καλλιγραφία που την έκανε να σκεφτεί το είδωλό της, τον Τόμας Τζέφερσον, να γράφει τη Διακήρυξη της Ανεξαρτησίας της Αμερικής. Είχε μια έκφραση σαν να βρισκόταν

κάπου πολύ μακριά απ' αυτήν τη μικρή αίθουσα με τις μισοχαλασμένες λάμπες φθορίου, το γκρι πλαστικό πάτωμα και το μοναδικό μικροσκοπικό παράθυρο. *Άραγε από πού ήρθες; αναρωτιόταν μέσα της. Άραγε γιατί κατέληξες σ' αυτό τον τόπο;*

Σε μια κρίση θάρρους τον ρώτησε τι εργασία είχαν στα αγγλικά. Της έδειξε τον πίνακα, όπου έγραφε ότι έπρεπε να αναλύσουν στην τάξη την *Καταιγίδα*, όμως της φάνηκε ότι ήθελε να της πει κάτι άλλο. Φυσικά και μιλούσε. Τον είχε ακούσει να μιλάει σε άλλους. Προσπάθησε να του ρίξει μια ενθαρρυντική ματιά, όμως όταν τα βλέμματά τους συναντήθηκαν κι είδε το σκούρο πράσινο χρώμα των ματιών του, την έπιασε βαθιά ντροπαλοσύνη κι έστρεψε τη ματιά της στο πάτωμα χωρίς να τον ξανακοιτάξει ως το τέλος της ώρας. Συνήθως δε φερόταν έτσι. Είχε αρκετή αυτοπεποίθηση, ήξερε ποια είναι και πού ανήκε. Είχε μεγαλώσει με κοριτσοπαρέες, όμως ήταν εξοικειωμένη και με τα αγόρια απ' τις μαθητικές επιτροπές, τα συμβούλια, το μάθημα κεραμικής και τους δύο αδερφούς της Μάρνι. Κανείς τους δεν την έκανε να νιώθει όπως ο Ντάνιελ.

Κι ύστερα ήρθε η στιγμή, όταν τέλειωσε η χρονιά, που πήγε να αδειάσει το ντουλαπάκι της κι η καρδιά της πονούσε στη σκέψη ότι δε θα τον έβλεπε ολόκληρο το καλοκαίρι. Είχε παρκάρει το μισοσκουριασμένο Σεβρολέτ Μπλέιζερ του μπαμπά της στραβά πάνω στο πεζοδρόμιο δύο τετράγωνα πριν το λύκειο. Άφησε άκους χαρτιών, βιβλία και μια κούτα με τα κεραμικά της στο πεζοδρόμιο, καθώς προσπαθούσε να ανοίξει μαλακά τη χαλασμένη πόρτα.

Με την άκρη του ματιού της είδε τον Ντάνιελ. Δεν πήγαινε κάπου ούτε κουβαλούσε κάτι. Στεκόταν απλώς με τα χέρια κρεμασμένα και τη χάζευε με τη συνηθισμένη χαμένη του έκφραση. Ένα πρόσωπο θλιμμένο και κάπως απόμακρο, σαν να κοιτούσε μέσα του ενώ ταυτόχρονα κοιτούσε κι εκείνην. Του ανταπέδωσε το βλέμμα κι αυτήν τη φορά κανείς τους δεν ντράπηκε. Στεκόταν απέναντί της λες και προσπαθούσε να θυμηθεί κάτι που έπρεπε να της πει.

Η μισή ήθελε να κουνήσει το χέρι της ή να πετάξει κάτι χαριτωμένο κι αξιοσημείωτο κι η άλλη μισή περίμενε με κομμένη ανάσα. Φαινόταν σαν να γνωρίζονταν από παλιά, σαν να μην έφταιγε απλώς το ότι για έναν ολόκληρο χρόνο τής είχε γίνει έμμονη ιδέα. Κι εκείνος την κοιτούσε σαν να την εμπιστευόταν απόλυτα κι είχε ένα ύφος σαν να εννοούσε ότι είχαν πολύ σημαντικά πράγματα που θα μπορούσαν να κουβεντιάσουν αλλά ταυτόχρονα δε χρειαζόταν να πουν λέξη.

Τελικά της έριξε μια αναποφάσιστη ματιά κι απομακρύνθηκε. Η Λούσι αναρωτήθηκε τι σήμαινε η συμπεριφορά του. Όταν προσπάθησε να εξηγήσει στη Μάρνι ότι την ερμήνευσε σαν ένδειξη πραγματικής επαφής με τον Ντάνιελ, η φίλη της της απάντησε ότι ήταν φαντασιόπληκτη.

Η Μάρνι αποφάσισε ότι έπρεπε να δαμάσει τις προσδοκίες της Λούσι κι ανακάλυψε τη μαγική φράση: «Αν του άρεσες, θα σ' το 'χε πει». Η Λούσι υποψιάστηκε ότι την είχε διαβάσει σε κάποιο βιβλίο.

Το θέμα δεν ήταν ότι ήθελε να τον βοηθήσει να μη νιώθει μόνος του ή να ενσωματωθεί, όχι, δεν ήταν τόσο αλτρουίστρια. Απλώς ήταν τρελή και παλαβή μαζί του. Τη μάγευαν και τα φυσιολογικά και τα παράξενα σ' αυτό το αγόρι, όπως ο σβέρκος του και οι αντίχειρές του όταν έπιανε την άκρη του θρανίου ή μια τούφα στο αυτί του που πετούσε μονόπαντα σαν φτεράκι. Μια φορά που την άρπαξε η μυρωδιά του, της ήρθε ζαλάδα. Το βράδυ δεν μπορούσε να κοιμηθεί.

Χωρίς να το ξέρει, ο Ντάνιελ της πρόσφερε κάτι που δεν υπήρχε περίπτωση να της δώσει κανένας άλλος συμμαθητής της: Δεν ήξερε την Ντάνα. Ίσως ήταν ο μόνος που δεν ήξερε.

Η μάνα της αποκαλούσε κατ' ευφημισμό «κατετάν Φασαρία» τη μεγάλη της κόρη, που η μικρούλα Λούσι έβλεπε σαν ηρωίδα. Ήταν πανέξυπνη, μιλούσε με αστραπιαία ταχύτητα και δε φοβόταν τίποτα. Η Ντάνα ήταν γενναία και ρισοκίνδυνη. Αν η Λούσι έκανε σαχλαμάρες, όπως να μπει με λασπωμένα παπούτσια στο σπίτι ή να ρίξει κέτσαπ στο πάτωμα, η Ντάνα έλεγε ότι το 'κανε αυτή. Αναλάμβανε την ευθύνη ακόμα κι όταν η Λούσι της ζητούσε να μην την καλύψει, κι εξηγούσε στη μικρή της αδερφή ότι δεν την πείραζε η κατσάδα ενώ εκείνη θα πληγωνόταν πιο εύκολα.

Η Ντάνα έβγαλε κακή φήμη στην Α΄ Γυμνασίου, τότε που η Λούσι ήταν ακόμα στο δημοτικό. Η μικρή δεν καταλάβαινε τι σήμαιναν οι ψίθυροι ανάμεσα στα παιδιά και στους μεγάλους, όμως ήξερε ότι ήταν κάτι ντροπιαστικό. «Είχα την αδερφή σου» τύχαινε να της πει κάποιος δάσκαλος όλο υπονοούμενα. Κάποια παιδιά σταμάτησαν να έρχονται στο σπίτι της και να την καλούν στο δικό τους, κι η Λούσι ένιωσε ότι η οικογένειά της είχε κάνει κάτι κακό, μόνο που δεν ήξερε τι ακριβώς. Η Μάρνι όμως έμεινε πιστή στη φιλία τους.

Απ' το δημοτικό η Ντάνα ήταν σκέτος δαίμονας, κι οι γονείς τους έγιναν επίκεντρο κάθε κουτσομπολιού. Έπιναν; Έπαιρναν ναρκωτικά; Δούλευε η μάνα τους όταν ήταν μικρές; Οι εικασίες συνήθως κατέληγαν στη φράση «πάντως δείχνουν μια χαρά...».

Οι γονείς της δέχονταν αγόγγυστα τις προσβολές με σκυφτό κεφάλι, λες κι ήταν αναμενόμενη τόση λασπολογία. Η ντροπή τους δεν είχε όρια, όμως η Ντάνα κρατούσε το κεφάλι ψηλά ενώ οι υπόλοιποι της οικογένειας χαμήλωναν το βλέμμα έτοιμοι συνεχώς να απολογηθούν.

Η Λούσι προσπαθούσε μερικές φορές να υπερασπιστεί την αδερφή της κι άλλες φορές ευχόταν να είχε διαφορετικό επώνυμο, να τη λέγαν Τζόνσον, όπως άλλους δεκατέσσερις συμμαθητές της. Αποπειράθηκε να μιλήσει και στην Ντάνα, κι όταν είδε ότι αυτό δεν άλλαζε τίποτα, έπεισε τον εαυτό της ότι δεν την ένοιαζε. Πόσες φορές μπορείς να εγκαταλείψεις κάποιον που αγαπάς;

«Η Λούσι είναι μια διαφορετική Μπρόγουορντ» είπε ο μαθηματικός στη σύμβουλο σπουδών του γυμνασίου, κι από τότε πολεμούσε μανιακά να αποδείξει την αξία της. Νόμιζε ότι αν έβαζε τα δυνατά της θα πάτσιζε για την αδερφή της.

Η Ντάνα έχασε τάξεις απ' τις κοπάνες κι απ' τα πραγματικά εγκλήματα, μικρά ή μεγάλα: Ναρκωτικά, βιαιότητες, μπαλαμούτι κι αργότερα σεξ με τα αγόρια στις τουαλέτες.

Η Λούσι έτυχε να διαβάσει το φάκελο που έστειλαν στον πατέρα τους απ' το υπουργείο Παιδείας, όπου τον ενημέρωναν ότι η Ντάνα είχε βαθμολογηθεί με άριστα στα τέσσερα βασικά μαθήματα εισαγωγής στο πανεπιστήμιο και της έδιναν υποτροφία. Όμως η Ντάνα είχε ήδη πάρει πολύ στραβό δρόμο.

Παράτησε εντελώς το σχολείο την προτελευταία μέρα των μαθημάτων κι ακριβώς μία βδομάδα πριν το απολυτήριο. Εμφανίστηκε όμως στη γιορτή της αποφοίτησης, αποφασισμένη να σκηνοθετήσει την πιο θεαματική αποχώρηση. Ο Ντάνιελ ήταν μάλλον ο μοναδικός γνωστός της Λούσι που δεν είδε την Ντάνα να ξεσκίζει τα ρούχα της στο γκαζόν του σχολείου περικυκλωμένη από νοσοκόμους, που πάσχιζαν να τη δέσουν χωρίς να τους βγάλει τα μάτια καθώς την πήγαιναν στο νοσοκομείο για τελευταία φορά.

Τέλη Νοέμβρη, στη γιορτή των Ευχαριστιών, η Ντάνα πήρε υπερβολική δόση κι έπεσε σε κόμα. Πέθανε ήσυχα τα Χριστούγεννα. Η κηδεία της έγινε την Πρωτοχρονιά και την παρακολούθησε η οικογένειά της, οι δύο απ' τους παππούδες, η Μάρνι και μια παλαβή θεία απ' το Ντούλουθ. Ο μόνος που εκπροσώπησε το σχολείο ήταν ο κύριος Μάργκουμ, καθηγητής φυσικής και ο νεότερος ανάμεσα στο διδακτικό προσωπικό. Η Λούσι δεν ήξερε αν εμφανίστηκε επειδή η Ντάνα πήρε άριστα στο μάθημά του ή επειδή τον είχε γκόμενο ή και τα δύο.

Η μπερδεμένη κληρονομιά που άφησε πίσω της περιελάμβανε κι ένα άκακο καλαμποκόφιδο ενός μέτρου, το Σόουμιλ, που ανέλαβε η Λούσι σίγουρη ότι η μάνα της δε θα το φρόντιζε καθόλου. Δεν είχε κι άλλη επιλογή. Κάθε βδομάδα ξεπάγωνε ένα κατεψυγμένο ποντίκι και τον τάζε καταπνίγοντας τη δυσφορία της, κι άλλαζε τη θερμαντική του λάμπα όποτε καιγόταν. Σκεφτόταν ότι το φίδι θα 'νιωθε μοναξιά χωρίς την παλαβιάρα παλιά αφεντικίνα του, και όταν είδε μόνο το δέρμα του μέσα στο γυάλινο κλουβί του, πίστεψε μ' ένα μείγμα τρόμου κι ανακούφισης ότι πέθανε. Όμως απλώς άλλαξε δέρμα, κι ύστερα καμάρωνε πάνω στο κούτσουρο του πιο φρέσκος από ποτέ. Η Λούσι θυμήθηκε τα ξερά γκριζωπά πετσιά σε έναν τοίχο του δωματίου της Ντάνα – τη μόνη της διακοσμική απόπειρα.

Στο λύκειο η Λούσι επέτρεψε στον εαυτό της να είναι κάτι άλλο εκτός από αδερφή της Ντάνα. Η ομορφιά της έκανε τα αγόρια να ξεχάσουν πιο γρήγορα απ' τα κορίτσια. Τελικά όλοι την είδαν με άλλα μάτια.

Το φθινόπωρο την ψήφισαν και γραμματέα του σχολικού συμβουλίου. Δύο πήλινα δημιουργήματά της, ένα βάζο κι ένα μπολ, επιλέχθηκαν να σταλούν στην ομαδική έκθεση της πολιτείας της Βιρτζίνια. Κάθε στιγμή αυτονομίας ή επιτυχίας αμαυρωνόταν από ενοχές και θλίψη για τη νεκρή πια αδερφή της. Όμως η πικρή αλήθεια ήταν ότι είχε ανάγκη τους άλλους και την έγκρισή τους.

«Ξέρεις, Λου, δεν έχω ούτε έναν φίλο στο σχολείο» της είπε κάποτε η Ντάνα, λες κι ήταν παράξενο με τα κατορθώματά της.

«Να δεις που δε θα 'ρθει» της είπε η Μάρνι στο τηλέφωνο καθώς ετοιμάζονταν για το σχολικό χορό της αποφοίτησης.

«Θα έρθει αν θέλει να πάρει σφραγισμένο το απολυτήριό του» απάντησε η Λούσι. Έκλεισε το τηλέφωνο και ξαναγύρισε στην ντουλάπα της.

Η Μάρνι ξαναπήρε: «Και να 'ρθει, μην περιμένεις να σου μιλήσει».

«Ε, μπορεί να του μιλήσω εγώ».

Έβγαλε προσεκτικά το νάιλον με το φόρεμά της απ' την ντουλάπα, έσκισε το περιτύλιγμα κι ακούμπησε το φόρεμα στο κρεβάτι. Ήταν μακρύ μεταξωτό σε απαλό μοβ, γι' αυτό έβγαλε το απλό σουτιέν της και φόρεσε ένα μεζ δαντελένιο. Έβαψε τα νύχια των ποδιών της σε ροζ περλέ κι έφαγε ένα τέταρτο ξύνοντας με το βουρτσάκι τον ψηλό και το χώμα απ' τα χέρια της. Πήρε το ηλεκτρικό ψαλίδι κι έκανε τα μαλλιά της μπουκλές, ξέροντας ότι το πολύ σε μία ώρα θα ήταν πάλι ίσια. Καθώς περνούσε μια μαύρη γραμμή αιλάνερ στα βλέφαρά της, σκέφτηκε ότι θα την έβλεπε ο Ντάνιελ και θα αναρωτιόταν γιατί πήγε να τυφλωθεί με μολύβι.

Συνέχεια κάτι τέτοια σκεφτόταν, ο Ντάνιελ της είχε γίνει εμμονή. Ό,τι κι αν έκανε φανταζόταν τι θα έλεγε, πώς θα την έκρινε εκείνος. Ήταν σχεδόν σίγουρη για τις προτιμήσεις του κι ας μην είχαν μιλήσει ποτέ. Σίγουρα δεν του άρεσε το βαρύ βάψιμο. Θεωρούσε το πιστολάκι των μαλλιών φασαριόζικο και άχρηστο, ενώ το ψαλιδάκι των βλεφαρίδων πραγματικό μαρτύριο. Θα συμφωνούσε που έτρωγε ηλιόσπορους αλλά όχι που έπινε Diet Pepsi. Ήξερε ποια τραγούδια θα του άρεσαν και ποια θα θεωρούσε σαχλά απ' τη λίστα στο iPod της.

Πέρασε το φόρεμα πάνω απ' το κεφάλι της. Μόλις το μαλακό ύφασμα ξεχύθηκε στο σώμα της και είδε τον εαυτό της στον καθρέφτη, αποφάσισε ότι της άρεσε. Ναι, καλά έκανε και το διάλεξε.

Η Μάρνι ξανατηλεφώνησε. «Έπρεπε να πας με το Στίβεν. Σ' το ζήτησε τόσο ευγενικά».

«Δεν ήθελα να πάω με το Στίβεν».

«Ναι, αλλά θα σου έφερνε και λουλούδια... Άσε τι ωραίες φωτογραφίες θα βγαίνατε.»

«Τι να τις κάνω τις φωτογραφίες μαζί του αφού δε μου αρέσει;» Δεν ανέφερε το κύριο αρνητικό του, το θαυμασμό της Μάρνι.

«Και θα χόρευε μαζί σου. Είναι πολύ καλός χορευτής. Μην περιμένεις να σε χορέψει ο Ντάνιελ. Ούτε που θα νοιαστεί αν είσαι εκεί.»

«Μπορεί και να νοιαστεί, πού το ξέρεις;»

«Το ξέρω. Είχε τόσες ευκαιρίες και δεν έκανε τίποτα.»

Η Λούσι έκλεισε το τηλέφωνο και στράφηκε στον καθρέφτη της. Της κακοφαινόταν που δεν είχε λουλούδια για μπουτονιέρα. Έκοψε τρεις βιολέτες απ' τα γλαστράκια στο περβάζι του παραθύρου της. Δύο μοβ και μία ροζ. Πέρασε τα λουλουδάκια σε ένα κοκαλάκι μαλλιών και το στερέωσε λίγο πάνω απ' το αυτί της. Ναι, τώρα έδωσε το σύνολο.

Η Μάρνι χτύπησε το κουδούνι της στις οχτώ παρά τέταρτο. Η Λούσι κατέβηκε τη σκάλα κι απ' την έκφραση της μάνας της κατάλαβε τι σκεφτόταν. Η καημένη περίμενε έναν οποιονδήποτε νόστιμο Στίβεν με το σμόκιν του και ένα μπουκετάκι. Όχι πάλι αυτή η Μάρνι με το σκισμένο μαύρο καλσόν! Έκανε δύο αξιολάτρευτες κατάξανθες κόρες κι ούτε ένα αγόρι να τις συνοδέψει στο χορό των αποφοίτων. Στα δικά της νιάτα μια ομορφονιά σαν τη Λούσι θα έκανε θραύση.

Η Λούσι ένιωσε το γνωστό τσίμπημα στην καρδιά. Θα ήθελε να φωτογραφηθεί με ένα αγόρι για να δώσει τις φωτογραφίες στη μάνα της και να την πείσει για το μέλλον της. Παρηγορήθηκε καταγράφοντας νοερά όλα τα θετικά της στοιχεία: Δεν έπαιρνε ναρκωτικά. Δε φορούσε σκουλαρίκι στη γλώσσα ούτε είχε τατουάζ μιας αράχνης στο λαιμό της. Φορούσε μια τουαλέτα

σε αγνό μοβ, είχε βάψει τα νύχια των ποδιών της σε ροζ περλέ και στόλισε με βιολέτες τα μαλλιά της. Δεν μπορούσε να τα κάνει όλα τέλεια.

«Θεούλη μου!» είπε η Μάρνι μόλις την είδε. «Γιατί μπήκες σε τόσο κόπο;»

«Τι κόπο;»

«Τίποτα.»

«Λέγε! Τι έκανα;»

«Τίποτα.» Μήπως το παράκανε; Ναι, μάλλον. Κοίταξε την τουαλέτα και τα χρυσά πεδιλάκια της. «Ίσως αυτή να είναι η τελευταία φορά που θα τον δω. Δεν ξέρω τι θα γίνει μετά. Θέλω να του μείνω αξέχαστη» μουρμούρισε έτοιμη να κλάψει.

«Το σιχαίνομαι αυτό το τραγούδι. Πάμε έξω».

Βγήκαν απ' τη σάλα του χορού. Κανένα τραγούδι δεν άρεσε στη Μάρνι, κι η Λούσι κουνιόταν ρυθμικά πάνω στα χρυσά τριζάτα πέδιλά της κοιτώντας το σκουροκόκκινο δαχτυλίδι φωτιάς γύρω απ' τη γόπα της φίλης της. Έσκυψε να ξανανάψει το τσιγάρο της κι η Λούσι παρατήρησε τις ξανθές ρίζες των μαύρων βαμμένων μαλλιών της.

«Ντάνιελ πουθενά» είπε η Μάρνι γκρινιάρικα χωρίς κανένα θρίαμβο στον τόνο της.

«Ποια συνοδεύει ο Στίβεν;» ρώτησε με αδικαιολόγητη κακία η Λούσι.

«Σκάσε» απάντησε η Μάρνι, που της έφτανε ο καημός της.

Η Λούσι έσκασε και χάζευε τον καπνό του τσιγάρου. Ένιωθε το ανέγγιχτο απολυτήριο του Ντάνιελ πάνω στο τραπέζι, μέσα στο γυμναστήριο, σαν προσωπική της αποτυχία. Τελικά δεν ήρθε, άρα δεν ενδιαφερόταν για κείνη. Το ξεραμένο μεϊκάπ τραβούσε το πρόσωπό της. Ήθελε να ξεβραφτεί, να πλυθεί. Κοίταξε το φόρεμά της. Για να το αγοράσει δούλευε κάθε Σάββατο στο φουρνάκι επί ένα εξάμηνο. Τι θα γινόταν αν δεν τον ξανάβλεπε ποτέ; Και μόνο που το σκέφτηκε, πανικοβλήθηκε. Αυτό ήταν όλο; Δεν μπορεί.

«Τι ήταν αυτό;» ρώτησε η Μάρνι γυρίζοντας ξαφνιασμένη το κεφάλι.

Το άκουσε και η Λούσι. Φωνές στο σχολείο κι ύστερα μια στριγκλιά. Κάθε σχολικό πάρτι έχει στριγκλιές, όμως αυτή ήταν εντελώς διαφορετική.

Η Μάρνι τινάχτηκε κατάπληκτη. Παιδιά συνωστίζονταν στις εξώπορτες και οι κραυγές συνεχίζονταν. Η Λούσι τρόμαξε ακούγοντας ήχο γυαλιών που έσπαγαν. Κάτι κακό συνέβαινε.

Ποιον σκέφτεσαι όταν ακούς γυαλιά να σπάνε κι ανθρώπους να ουρλιάζουν; Τους δικούς σου, βέβαια. Όμως η Μάρνι ήταν δίπλα της κι η μάνα της σπίτι, οπότε το μυαλό της πήγε στον Ντάνιελ. Μήπως ήταν κάπου γύρω; Τα παιδιά έτρεχαν αλαλιασμένα έξω κι η Λούσι αποφάσισε ότι έπρεπε οπωσδήποτε να μάθει τι συνέβαινε.

Μπήκε απ' την πλαϊνή πόρτα. Ο διάδρομος κατασκότεινος. Ακολούθησε τις κραυγές. Σταμάτησε στη γωνία με τον κεντρικό διάδρομο. Άκουσε κι άλλα γυαλιά να σπάνε. Είδε σκούρα λαμπερά ρυάκια στο πάτωμα κι ενστικτωδώς κατάλαβε τι ήταν: Αίμα. Παρατήρησε μουνδιασμένη πόσο ίσιο ήταν το πάτωμα προσέχοντας μην πατήσει τις λιμνούλες αίματος. Έκανε μερικά βήματα και πάγωσε. Ένα αγόρι πεσμένο στα σκοτεινά, ενώ οι υπόλοιποι έτρεχαν σαν παλαβοί να φύγουν. Ήταν το δικό του αίμα.

«Τι έγινε;» φώναξε στα παιδιά που έτρεχαν.

Άρπαξε τρέμοντας το κινητό της απ' την τσάντα της. Μέχρι να το ανοίξει άκουσε πολλές σειρήνες. Κάποιος έπιασε το μπράτσο της αλλά τινάχτηκε μακριά του. Το αίμα κόλλησε στο χρυσό της πέδιλο και στα δάχτυλά της. Κάποιος έτρεχε αφήνοντας ματωμένα σημάδια πίσω του. Για κάποιον ανεξήγητο λόγο, της φάνηκε φρικτό λάθος.

Πλησίασε το σώμα στο πάτωμα προσπαθώντας να μην πατήσει το αίμα του. Έσκυψε να δει το πρόσωπό του. Αναγνώρισε ένα αγόρι από μικρότερη τάξη που δεν ήξερε το όνομά του. Κουκούβισε δίπλα του κι άγγιξε το χέρι του. Βογκούσε σε κάθε του ανάσα. Τουλάχιστον ήταν ζωντανός.

«Είσαι καλά;» ρώτησε, αν κι έβλεπε το χάλι του. «Έρχεται βοήθεια» συμπλήρωσε για να του δώσει κουράγιο.

Ακούστηκε μια έκρηξη κραυγών και ποδοβολητών καθώς πλησίαζαν οι αστυνομικοί. Ούρλιαζαν σε όλους. Μπλοκάρισαν όλες τις πόρτες διατάζοντας τα παιδιά να ηρεμήσουν, αν και οι ίδιοι δεν ήταν καθόλου ήρεμοι.

«Ηρθε νοσοκομειακό;» τους ρώτησε αδύναμα χωρίς να καταλαβαίνει ότι έκλαιγε.

Δύο αστυνόμοι έτρεξαν πάνω απ' το αγόρι κι η Λούσι απομακρύνθηκε. Κι άλλες φωνές στους ασύρματους τους τώρα. Άνοιξαν διάδρομο στο πλήθος για να περάσουν οι νοσοκόμοι με το φορείο.

«Είναι καλά;» τους ρώτησε ψιθυριστά, και μες στο θόρυβο δεν ακούστηκε. Έκανε ακόμα μερικά βήματα πιο μακριά. Τώρα δεν έβλεπε τίποτα.

Ξαφνικά την τράβηξε άγρια μια αστυνομικά. «Δεν πας πουθενά!» διέταξε, αν κι ήταν φανερό ότι η Λούσι δε σκόπευε να φύγει. Την οδήγησε στο τμήμα των εργαστηρίων και της έδειξε μια πόρτα στα δεξιά. «Μπες μέσα και περίμενε μέχρι να έρθει ο ανακριτής να σου μιλήσει. Μην κουνηθείς ρούπι, άκουσες;»

Η Λούσι έσπρωξε την πόρτα και μπήκε στο εργαστήριο όπου στην Α' Γυμνασίου έκανε πειράματα καίγοντας χημικά σε φιαλίδια.

Η νύχτα κοκκίνιζε απ' τις σειρήνες των περιπολικών. Περπάτησε προσεκτικά ανάμεσα σε καρέκλες και τραπέζια για να δει τι γίνεται έξω. Πρέπει να ήταν περίπου δέκα περιπολικά παρκαρισμένα άτσαλα πάνω στο γκαζόν τής πίσω πλευράς του σχολείου, όπου έκαναν γυμναστική όταν είχε καλοκαιρία. Παρατήρησε ότι τα λάστιχα των αυτοκινήτων είχαν κάψει το γκαζόν κι η καταστροφή μέτρησε μέσα της σαν ένα ακόμα φρικτό λάθος αυτής της νύχτας.

Προχώρησε από μνήμης στα τυφλά προς το νεροχύτη της αίθουσας. Δεν ήθελε να ανάψει τα φώτα για να μην τη δουν όλοι αυτοί που πλημμύριζαν τα προαύλια. Άνοιξε τη βρύση κι έσκυψε να ξεπλύνει το μεϊκάπ και τα δάκρυστά της. Σκουπίστηκε με ένα σκληρό καφετί χαρτί. Οι βιολέτες της είχαν μαραθεί. Τόση ώρα νόμιζε ότι είναι μόνη της, όμως γυρίζοντας είδε μια φιγούρα σ' ένα γωνιακό θρανίο. Πλησίασε προσπαθώντας να διακρίνει στο σκοτάδι.

«Ποιος είναι;» ρώτησε ψιθυριστά.

«Ο Ντάνιελ».

Σταμάτησε και κοίταξε το πρόσωπό του όπως φωτιζόταν απ' τα κοκκινωπά εξωτερικά φώτα.

«Σοφία;»

Τον πλησίασε για να τη δει πιο καλά. «Η Λούσι είμαι» του είπε με τρεμάμενη φωνή. Έξω ένα παιδί αιμορραγούσε κι εκείνη απογοητεύτηκε που δεν την αναγνώρισε με την πρώτη.

«Έλα, κάτσε» της είπε με μια στωική έκφραση παραίτησης, λες και του κακοφάνηκε που δεν ήταν η Σοφία.

Πλησίασε ψηλαφητά σκουντουφλώντας στις καρέκλες, στα μπουφάν και στα σακίδια που είχαν αφήσει οι μαθητές στην αίθουσα. Σκέφτηκε ξεκάρφωτα ότι η τουαλέτα της δεν ταίριαζε στην αποψινή βραδιά. Ο Ντάνιελ καθόταν σ' ένα απ' τα θρανία που έχουν συνδεδεμένη την καρέκλα με το γραφείο. Είχε σταυρώσει τα πόδια σαν κάτι να περίμενε.

Δεν ήξερε πόσο κοντά του επιτρεπόταν να κάτσει, όμως ο Ντάνιελ τράβηξε ένα ίδιο θρανίο απέναντί του σχηματίζοντας τα ημικύκλια του γιν-γιανγκ. Πλησίασε ανατριχιασμένη απ' την παρουσία του. Έβγαλε αγκωμένη τις βιολέτες απ' τα μαλλιά της.

«Κρυώνεις;» τη ρώτησε ρίχνοντας μια ματιά στα λουλουδάκια.

«Όχι. Καλά είμαι».

Ο Ντάνιελ κοίταξε τους μπόγους στα θρανία και τους πάγκους. Έπιασε ένα λευκό μπουφάν μ' ένα γεράκι μπροστά και της το έδωσε. Η Λούσι το έριξε στην πλάτη της χωρίς να ανοίξει το φερμουάρ για να το φορέσει κανονικά..

«Ξέρεις τι έγινε;» τον ρώτησε γέροντας προς το μέρος του και, όπως γύρισε το κεφάλι, τα μαλλιά της χάιδεσαν ανάλαφρα τις παλάμες του.

Τέντωσε απλωτά τα χέρια του πάνω στο θρανίο, όπως τον έβλεπε να κάνει συχνά στο μάθημα των αγγλικών. Ήταν τα χέρια ενός άντρα κι όχι ενός παιδιού. Της φάνηκε ότι προσπαθούσε να τα σταθεροποιήσει.

«Μερικοί πιτσιρικάδες βανδάλισαν την κεντρική αίθουσα και το διάδρομο. Κάνα δυο είχαν μαχαίρι κι έγινε καβγάς. Νομίζω ότι δύο κόπηκαν κι ένας μαχαιρώθηκε».

«Τον είδα. Ήταν πεσμένος κάτω».

Κούνησε το κεφάλι του. «Είναι καλά. Μόνο στο πόδι χτύπησε. Μεγάλη αιμορραγία, αλλά θα γίνει καλά».

«Αλήθεια;» Απόρησε με τη σιγουριά του.

«Ήρθε νοσοκομειακό;»

«Ναι».

«Ε, τότε δεν έχει πρόβλημα» είπε σαν να σκεφτόταν κάτι άλλο.

«Α, ωραία» μουρμούρισε η Λούσι κι ένιωσε καλύτερα με τη σιγουριά του. Τα δόντια της χτυπούσαν δυνατά. Έπιασε το πιγούνι της να το σταματήσει.

Ο Ντάνιελ έγειρε πλάι και σήκωσε κάτι από το πάτωμα. Ήταν ένα μισογεμάτο μπουκάλι μπέρμπον σε μια χαρτοσακούλα. «Κάποιος το άφησε...» Πήγε στο νεροχύτη και πήρε ένα πλαστικό ποτηράκι. «Ορίστε».

Τη σερβίρισε πριν προλάβει να του πει «ναι» ή «όχι» και το ακούμπησε στο θρανίο μπροστά της. Ήρθε τόσο κοντά της που της κόπηκε η ανάσα και ζαλίστηκε. Έβαλε το ένα χέρι στο λαιμό της ξέροντας ότι είχε κοκκινίσει, όπως γινόταν πάντα όταν αγχωνόταν.

«Δεν ήξερα ότι ήρθες» του είπε κι αμέσως κατάλαβε ότι έτσι καρφώθηκε.

«Αργησα. Άκουσα τις στριγκλιές καθώς παρκάριζα... Πήγα να δω τι τρέχει.»

Λαχταρούσε μια γουλιά ποτό, όμως τα χέρια της έτρεμαν και δεν ήθελε να τη δει. Ίσως να το παρατήρησε κι εκείνος, γιατί έγειρε απ' την άλλη πλευρά κι άναψε ένα απ' τα μάτια στον πάγκο πειραμάτων. Η Λούσι παρακολουθούσε τις φλόγες του γκαζιού μέχρι να δυναμώσει η φωτιά. Οι λάμπες καθρεφτίστηκαν στην κρυστάλλινη πόρτα κι έδωσαν μια αχνή φωταγία στην αίθουσα. Ήπιε μια γουλιά νιώθοντας το καυτό ποτό στο παγωμένο στόμα της. Έκανε αγώνα να μη μισοκλείσει τα μάτια της. Δε συνήθιζε να πίνει ούισκι.

«Θα πεις κι εσύ λίγο;» τον ρώτησε μόλις βολεύτηκε στο μικροσκοπικό άβολο θρανίο. Ένιωσε τα γόνατά του να αγγίζουν τα δικά της. Της φάνηκε ότι δεν είχε σκοπό να πει καθόλου. Όμως την κοίταξε κι ύστερα άπλωσε το χέρι, πήρε το ποτήρι και ήπιε ακριβώς εκεί όπου διαγραφόταν το σημάδι του κραγιόν της. Τον παρακολουθούσε άναυδη. Νόμιζε ότι θα έπαιρνε δεύτερο ποτηράκι κι όχι ότι θα μοιράζονταν το δικό της. Άραγε τι θα 'λεγε η Μάρνι γι' αυτό; Της φαινόταν απίστευτη τόση οικειότητα. Καθόταν δίπλα του, μιλούσαν, έπιναν. Όλα γίνονταν τόσο γρήγορα που δεν προλάβαινε να τα εμπεδώσει.

Ήπιε ανέμελη κι άλλη μια γουλιά. Τι κι αν εκείνος έβλεπε το τρέμουλό της; Δεν την ένοιαζε πια. Ακουμπούσε το χέρι της εκεί που το ακούμπησε κι εκείνος. Τα χείλη της άγγιζαν εκεί που ήπιε κι εκείνος.

Κατάλαβες ποτέ πόσο πολύ σ' αγάπησα;

Έγειρε την πλάτη στο θρανίο του. Έστριψε το κεφάλι του και την κοίταξε ώρα. Τα γόνατά τους ακουμπούσαν. Περίμενε να της πει κάτι, αλλά εκείνος δε μιλούσε.

Απ' την ταραχή της έπιασε το πλαστικό ποτηράκι κι άρχισε να το ζουλάει νευρικά. Πήρε θάρρος και είπε: «Νόμιζα ότι θα τέλειωνε ήσυχα η χρονιά κι όλοι θα παίρναμε το δρόμο μας και δε θα ξαναμιλούσαμε στη ζωή μας». Ένιωσε τα λόγια της να αντιλαλούν στη σιωπή για υπερβολικά πολλή ώρα κι ευχήθηκε να της μιλήσει για να τα σκεπάσει.

Της χαμογέλασε και συνειδητοποίησε ότι δεν είχε ξαναδεί το χαμόγελό του. Ήταν πανέμορφος. «Δε θα επέτρεπα να γίνει κάτι τέτοιο...»

«Δε θα το επέτρεπες;» Δεν μπορούσε να συγκρατήσει την έκπληξή της και της ξέφυγε ένα «Γιατί;».

Συνέχισε να μελετάει το πρόσωπό της σαν να είχε πάρα πολλά να της πει αλλά να μην ήταν σίγουρος αν έπρεπε. «Γιατί ήθελα να σου μιλήσω, όμως δεν ήμουν σίγουρος πότε είναι η κατάλληλη στιγμή.»

Εντελώς παιδιάστικα και συναισθηματικά έσκασε που δεν ήταν κι η Μάρνι εκεί να τον ακούσει.

«Όμως απόψε η βραδιά είναι μυστήρια. Μάλλον δεν είναι η σωστή στιγμή. Ήρθα γιατί ήθελα να σιγουρευτώ ότι είσαι καλά.»

«Αλήθεια;» ρώτησε κι αμέσως σκέφτηκε ότι φάνηκε στην έκφρασή της η λαχτάρα της.

Της χαμογέλασε με το γνωστό ήπιο τρόπο του. «Φυσικά.»

Η Λούσι ήπια μια γουλιιά μπέρμπον και του έδωσε συνωμοτικά το ποτηράκι λες κι ήταν παλιοί φίλοι. Άραγε μπορούσε να φανταστεί πόσο πολύ τον σκεφτόταν κι ότι σκάρωνε σενάρια αναλύοντας την παραμικρή του ματιά ή κίνηση;

«Και τι ήθελες να μου πεις;»

Την κοιτούσε σαν να τη ζύγιζε κι έπειτα ρούφηξε μια γουλιιά ουίσκι. «Μάλλον δε θα 'πρεπε να το κάνω αυτό. Δεν ξέρω.» Κούνησε το κεφάλι με μια έκφραση απόλυτα σοβαρή.

Η Λούσι δεν κατάλαβε αν εννοούσε ότι δεν έπρεπε να πίνει ή να της μιλήσει. «Τι δεν πρέπει να κάνεις;»

Το έντονο βλέμμα του την τρόμαξε. Λαχταρούσε όσο τίποτα να την κοιτάζει στα μάτια, όμως αυτό παραήταν. Σαν κουβάδες νερό πάνω σε φωτιά.

«Το έχω σκεφτεί πάρα πολύ. Υπάρχουν τόσο πολλά που θέλω να σου πω.» Σταμάτησε σαν να έψαχνε τα σωστά λόγια. «Δε θέλω να σε πνίξω.»

Ποτέ κανένα αγόρι δεν της είχε μιλήσει έτσι τίμια, δίχως εξυπνακίστικες μαλακίες, χαζοφλέρτ ή προβαρισμένο γοητηλίκι. Κι όμως ήταν μαγευτικός. Κι εντελώς διαφορετικός από κάθε γνωστό της.

Ξεροκατάπια προσπαθώντας να συγκρατηθεί. Ένιωσε πως, αν αφηνόταν, θα μπορούσε να του πει τα πάντα για τον εαυτό της. Όμως δε γινόταν να φανεί και αδιάφορη, θα ήταν σαν να τον έδιωχνε. «Ξέρεις πόσο πολύ σε σκέφτομαι;»

Κάθονταν ο ένας απέναντι στον άλλο με τα γόνατα να ακουμπούν, κι εκείνος άνοιξε τα δικά του κι έκλεισε μέσα τους τα δικά της. Τα σώματά τους ενώθηκαν. Το ένα της γόνατο σχεδόν άγγιζε τον καβάλο του. Το φόρεμά της είχε σηκωθεί και το γόνατό του άγγιζε το κιλοτάκι της. Την έπιασε χτυποκάρδι. Δεν μπορούσε να πιστέψει αυτό που γινόταν – μέχρι που σκέφτηκε ότι ο πόθος της έφτιαχνε στη φαντασία της αυτήν τη σκηνή.

«Αλήθεια; Με σκεφτόσουνα;» τη ρώτησε, κι ενστικτωδώς ήξερε ως τα κατάβαθμά της ότι κι εκείνος ήταν μαγεμένος μαζί της με την ίδια λαχτάρα και τον ίδιο πόθο.

Απλώσε το χέρι του στο σβέρκο της και την τράβηξε προς το μέρος του. Της κόπηκε η ανάσα απ' το ξάφνιασμα. Τη φίλησε κι εκείνη χάθηκε στο πάθος του, στη θέρμη, στη μυρωδιά του. Τέντωσε το κορμί της τόσο μπροστά που ένιωσε την άκρη του θρανίου στους πνεύμονες κάτω απ' το στήθος και την καρδιά της να συνθλίβεται.

Κατά λάθος το χέρι του έριξε το πλαστικό ποτηράκι κάτω κι η Λούσι ένιωσε αφηρημένα κι αδιάφορα το ουίσκι να χύνεται στο πόδι της. Ήθελε να πεθάνει πάνω στο φιλί, να μην ξεκολλήσει ποτέ, όμως ταυτόχρονα την κύκλωσε μια παράξενη αίσθηση σαν να την πλησίαζε κάτι απειλητικό. Κατάφερε να το παραβλέψει ώσπου τη χτύπησε σαν τυφώνας.

Ήταν μια αίσθηση σωματική και διανοητική ταυτόχρονα, σαν να θυμόταν και να βίωνε αναμνήσεις στο παρόν μέσα από δύο εκρήξεις που ενώνονταν και διογκώνονταν. Ήταν σαν ντεζαβί αλλά πάρα πολύ πιο έντονο. Την έπιασε ζαλάδα και φόβος. Άνοιξε τα μάτια και τραβήχτηκε. Τον κοίταξε. Ένιωσε τα δάκρυά της να κυλάνε κι ήταν εντελώς διαφορετικά απ' όταν είδε το πληγωμένο αγόρι.

«Ποιος είσαι;» του ψιθύρισε.

Της φάνηκε ότι τα μάτια του γούρλωσαν από έκπληξη καθώς την κοίταζε πυρετικά. «Δηλαδή;. Θυμάσαι;»

Η αίθουσα στροβιλιζόταν άγρια κι έκλεισε τα μάτια, αλλά ο Ντάνιελ παρέμεινε πίσω απ' τα μάτια της, σαν δημιουργημένος από μια ανεξίτηλη ανάμνηση. Ξαπλωμένος σ' ένα κρεβάτι κι εκείνη να τον κοιτάζει πνιγμένη από μια ακατανόητη απελπισία.

Ο Ντάνιελ άρπαξε άγρια τα χέρια της. Όταν άνοιξε τα μάτια της την κοιτούσε τόσο έντονα που δεν άντεξε το βλέμμα του. «Θυμάσαι;» την ξαναρώτησε, λες κι η ζωή του εξαρτιόταν απ' την απάντησή της.

Πανικοβλήθηκε. Μια ακόμα ξεκάρφωτη σκηνή διείσδυσε στο μυαλό της. Ήταν και πάλι αυτός αλλά σ' ένα μέρος που δεν ήξερε καθόλου. Ένωσε να είναι σε πλήρη εγρήγορση και σε βαθύ όνειρο την ίδια στιγμή. «Σε ήξερα από πριν;» ρώτησε, σίγουρη ότι τον ήξερε και βέβαιη ότι αυτό δεν έστεκε. Ο φόβος της χειροτέρευσε γιατί δεν καταλάβαινε πού βρισκόταν.

«Ναι» της απάντησε με δάκρυα στα μάτια.

Την τράβηξε έξω απ' το θρανίο και την κράτησε κολλημένη στο σώμα του. Ένωσε σεισμό μέσα της και δεν ήξερε ποιανού η καρδιά χτυπούσε πιο βροντερά.

«Είσαι η Σοφία. Το ξέρεις αυτό;» της είπε, κι όπως έγειρε πάνω της ένωσε την υγρασία των δακρύων του στην κορφή των μαλλιών της.

Ευτυχώς που την κρατούσε σφιχτά γιατί της ήρθε λιποθυμιά. Ένωσε το σώμα της να γλιστράει. Δεν ήξερε πού βρισκόταν, ποια ήταν, τι θυμόταν. Το ουίσκι έφερνε παραισθήσεις ή τρελαινόταν;

Έτσι ήταν, δηλαδή; Αυτό ήταν που ξετρέλαινε την Ντάνα; Όμως η αδερφή της ήθελε να χάνει τον έλεγχο, ενώ η Λούσι ποτέ. Φαντάστηκε το νοσοκομειακό να τη μαζεύει. Σκέφτηκε τη μάνα της. Τραβήχτηκε απότομα απ' την αγκαλιά του. «Δεν είμαι καλά» του είπε κλαίγοντας.

Ο Ντάνιελ πήγε να την ξανασφίξει αλλά είδε το κατάχλωμο πρόσωπό της. «Τι έγινε; Τι έπαθες;»

«Πρέπει να φύγω».

«Σοφία» της είπε αρπάζοντάς την από την τουαλέτα της.

«Λάθος! Η Λούσι είμαι». Μα, τρελός ήταν; Ναι. Μπερδεύτηκε απ' την τρέλα του και την πήρε για κάποια άλλη. Περνούσε κάποιου είδους ψυχωτική κρίση. Και η τρέλα του τρέλαινε κι αυτήν.

Ένωσε να την πνίγει ένας τεράστιος κίνδυνος. Είχε ερωτευτεί ένα αγόρι που ήταν πραγματικά επικίνδυνο. Δεν υπήρχε περίπτωση να ανταποδώσει τον έρωτά της. Θα τη ρουφούσε στην παραίσθησή του, όπου θα έπρεπε να είναι μια άλλη. Κι εκείνη, θέλοντας να πιστέψει τον έρωτά του, θα ξεχνούσε ποια στ' αλήθεια ήταν.

«Σε παρακαλώ, άσε το φουστάνι μου».

«Σοφία, ένα λεπτό. Είσαι η Σοφία. Αφού θυμάσαι, το ξέρω».

«Όχι, δε θυμάμαι. Με φοβίζεις. Δεν ξέρω. Δεν ξέρω τι μου λες» είπε κλαίγοντας συνέχεια. «Δεν είμαι η Σοφία.»

Ένωθε το τρέμουλο στα χέρια του. Δεν άντεχε την απόγνωσή του. «Μακάρι να μπορούσα να σ' τα πω όλα. Μακάρι να ήξερες. Σε ικετεύω, κάτσε να σου εξηγήσω».

Τραβήχτηκε αγριεμένη και το φόρεμά της σκίστηκε στο μπροστινό του μέρος. Το κοίταξε κι ύστερα στράφηκε σ' εκείνον. Κρατούσε το ύφασμα στα χέρια του κατάπληκτος και τρομαγμένος με τη ζημιά.

«Αχ, Θεέ μου. Συγγνώμη. Χίλια συγγνώμη».

Πήγε να τη σκεπάσει με το μπουφάν, επαναλαμβάνοντας «Χίλια συγγνώμη, με συγχωρείς» αλλά δεν την άφηνε απ' τα χέρια του. *Να μην τη χάσω.* «Χίλια συγγνώμη. Σ' αγαπώ. Το ξέρεις αυτό;» Την αγκάλιασε, έχωσε το πρόσωπό του στα μαλλιά της. «Πάντα σ' αγαπούσα».

Πάλευε να του ξεφύγει. Άρπαξε με το πόδι της το θρανίο και το έσπρωξε άγρια καταπάνω του, ενώ άρχισε να τρέχει ανάμεσα στις καρέκλες και στα σακίδια προς την πόρτα. Δεν ήθελε τέτοια αγάπη. Τι κι αν ήταν η δική του.

«Όχι, δε μ' αγαπάς» του φώναζε χωρίς να γυρίσει να τον κοιτάξει. «Ούτε καν ξέρεις ποια είμαι».

Δε θυμόταν πώς βρέθηκε στην είσοδο του σχολείου, μόνο ότι την πέτυχε εκεί ένας αστυνομικός. Έκλαιγε και δεν μπορούσε να βγει έξω από πουθενά, καθώς είχαν κλειδώσει όλες τις πόρτες. Αυτό είπε ο αστυνομικός στη μάνα της όταν ήρθε να την πάρει, όμως η Λούσι δε θυμόταν τίποτα.

Ο Ντάνιελ κάθισε ολομόναχος στην αίθουσα πολλή ώρα μετά. Ένιωθε ακόμα τη γεύση της στα χείλη του και τη ζέστα του κορμιού της στην αγκαλιά του, αλλά σαν τιμωρία. Κοιτούσε τις μαραμμένες βιολέτες στο θρανίο της κρατώντας ένα κομμάτι της τουαλέτας της στο χέρι του.

Τον έπνιγε η απογοήτευση. Και η αηδία για τον εαυτό του. Δεν ήθελε να κινηθεί, από φόβο ότι θα άνοιγε κι άλλες πληγές. Πόσο θα 'θελε να τον πλημμυρίζουν τα χάρδια και η μοσκοβολιά της, αντί γι' αυτή την αποτυχία που του έφερνε δύσπνοια. Της κατέστρεψε κάθε ελπίδα. Την πλήγωσε και την τάραξε. Πώς μπόρεσε να της κάνει κάτι τέτοιο;
Με θυμήθηκε.